

אם בישראל

דברי חיזוק לאישה היהודייה

בזאת אני בוטח

תנו עוז לאלוקים

"אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל יתיימש מן הרחמים".

משל לאדם שנפל לבור חושך וצלמוות, והוא זועק לעזרה. שמע אותו מישהו, רכן את שפת הבור והשיב לו: אל תדאג, אני משלשל לך חבל הצלה.

האדם שבמעמקי הבור חושש לאחוז בחבל, שמא ייקרע, אך ללא האחיזה בקצה החבל, שמשמעותה היא **נתינת אמון** במי שרוצה להצילו - אי אפשר להוציאו מן הבור.

אף אנו - אם מתקיים **"תנו עוז לאלוקים"** - תנו **אמון מלא** בהקב"ה, שהוא בעל הכוחות כולם, אז - **"ד' עוז לעמו יתן"**. לאדם ניתן הכוח לתת על ידי תקוותו עוז לאלוקים, והתעוררות תקוותו מלמטה משפיעה שפע עוז ותעצומות מלמעלה.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

כי אתה עמדי

אשריו למי שמהלך בעולמו של הקב"ה, ויודע שכל צרכיו נגזרים מן שמיא, והכל מחושב ושקול עד הפרט האחרון.

אדם שרכש לעצמו, ולו קורטוב קטן, מהתחושה האמיתית של "ד' הוא האלוקים בשמים וממעל ועל הארץ מתחת אין עוד", יכול להלך בעולם הזה, גם בתקופתנו רבת התהפוכות, כמי שמהלך בבית הבראה...

כמו אדם המצוי בנופש, שבדרך כלל מוצאים אותו עם חיוך על הפנים, ואף אחד איננו מצליח להרגיז אותו ולהוציאו משלוותו, שהרי את הצרות הוא השאיר בבית, עד שיחזור מהנופש... כך בדיוק, והרבה יותר מכך, יכולה להיות הרגשתו של מי שבוטח באלוקיו, **ובכל צעד שהוא עושה הוא מרגיש שהוא נתון בתוך ידי הרחמניות של הקב"ה.**

(הרב זילברשטיין / עלינו לשבח)

גם כי אלך בגיא צלמוות

בימים הראשונים לאחר שנודע חוליה של המורה מ' שוב ע"ה, הזכיר לה בעלה הגאון שליט"א, כי שכינה למראשותיו של חולה. עם הידיעה הזאת התהלכה, בהרגישה שהקב"ה קרוב אליה, ואם כן יכולה היא לבקש ולהתפלל הרבה מאוד. ואכן הרבתה מאוד באמירת תהילים, שהייתה חביבה עליה מאד ומעולם.

ולא רק לבקש ידעה, אלא גם להודות. שמחה הייתה בכל הטבה בהרגשתה, מעודדת את עצמה ואת אחרים, שהשעות הקשות חולפות ועוברות, והנה על אף שהיה לילה לא קל - "הנותן ליעף כוח, ולאין אונים עצמה ירבה".

בחודשיה האחרונים הייתה חוזרת ואומרת - בלשון הפרסומת שהופיעה על אוטובוסי אנד באותה תקופה - **"טוב שההגה בידיים של..."** - וליבה למעלה.

ברגע של גילוי לב התבטאה: "ברוך ד', מרגישים קרוב קרוב..." ("ואני קרבת אלוקים לי טוב...").

באחד מלילות שבת האחרונים, שעה שישבו לידה בני המשפחה הדואגים וראוה כאובה, ביקשו לשיר באוזניה משהו. השיר שביקשה לשמוע מסכם את שירת חייה:

"אם אמרתי מטה רגלי, חסדך ד' יסעדני!"

(פתחה בחכמה / על המורה מ' שוב ע"ה)

השלך על ד' יהבך

עד כמה אנו זוכים לראות את יד השי"ת בגלוי?

זה תלוי **בנו**, עד כמה **שאנו בוטחים בו**, ומתחזקים בידיעה שהכל ממנו, ורוצים לראות ולגלות את יד השי"ת בכל הקורה לנו.

הבוטח בטבע - מוסרים אותו ביד הטבע, כלומר: הרוצה להתעלם מהנהגת השי"ת, ורוצה לסמוך רק על תחבולות בשימוש הטבע, מתנהג השי"ת איתו כך, שכאילו רק מקרי הטבע שולטים בו, והוא מופקר לפגעי הטבע.

הוא אמנם יראה רק טבע, אבל האמת היא שהשי"ת מנהג את הטבע, אלא **כלפי אדם זה מסתתר השי"ת בתוך הטבע בהסתר גדול.**

אבל מי שבוטח בשי"ת, וברור לו שמד' מצעדי גבר - **זוכה לראות את יד השי"ת, שמנהגת את הטבע כרצונו.**

(רבי חיים פרידלנדר / הבה נראה את יד השי"ת, עמ' ב - א)

"אמר רבי חמא ברבי חנינא, אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה יחזור ויתפלל שנאמר 'קוה אל השם חזק ויאמץ לבך וקוה אל השם'". (ברכות לב ע"ב)

רשי"י: "קוה - והתחזק, ולא תמשוך ירך, אלא חזור וקוה".

אם עמד אדם והתפלל ולא נענה, סימן הדבר **שהיה חסר בתקוותו השלמה והמוחלטת אל השם**, ולא השליך את כל יהבו אך ורק על הקב"ה. שהרי דרך בני אדם, לחשוב שהישועה תבוא מכאן או משם. אם בעינינו רפואה - גם אם בטוח הוא שהכל מהקב"ה, אבל מכל מקום הוא סומך גם על רופא פלוני או סם פלוני, או עסקן רפואי אלמוני.

וכשרואה שאינו נענה, והעצה היא לחזור ולהתפלל - **"חזק ויאמץ לבך, וקוה אל השם"** - לחזק את ולאמץ את לבו בקיווי אל השי"ת, ורק אליו יתברך, ואז תבוא הישועה!

(הספד הגאון הרב ישראל זיכרון שליט"א על הרבנית קנייבסקי ע"ה / קונטרס "מספד גדול")

עוד ממידת הביטחון, כי על הבוטח **שורה רוח קודש** ומתלווה עימו רוח עוז המבשרו **כי אמנם יעזרהו ד'**, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה: **"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח"**.

(חזון איש - אמונה וביטחון)